

**JO\$H
HAVEN**

Velká hra o velké prachy
v tarantinovském stylu

KAPITÁLNÍ PODFUK

metafora

Když je afghánský veterán Matt Kubelsky propuštěn z federálního nápravného ústavu, na parkovišti na něj čeká jeho bývalá přítelkyně Kelly Haggertyová, kterou dvacet let neviděl.

Během doby, kdy byl Matt na misi a pak nezaslouženě ve vězení, Kelly zjistila, že se nejlépe užíví paděláním cizích měn. Až na to, že se nechtěně zapletla s mezinárodním zločinem. Ted' doufá, že by se z potíží mohla dostat díky chytře naplánované loupeži a balíku falešných peněz, ale potřebuje k tomu parťáka. Matt do toho rád jde – jednak má pro Kelly odjakživa slabost a navíc je to skvělá příležitost, jak si vyřídit vlastní účty...

Pulzující napětí, originální akční scény, absurdně vtipné situace a hlášky a dostatek dějových zvratů, které čtenáři zamotají hlavu, dělají z této knihy povinnou četbu pro milovníky adrenalinových detektivek říznutých tarantinovským krvákem a černým humorem bratří Coenů.

„Černý humor, děsivé násilí, bizarní dějové zvraty, nehorázné intriky, brutální podrazy a sadistická pomsta. Nic pro útlocitné povahy, ale kniha je to opravdu silná – napínavě napsaná, s originální zápletkou, přesvědčivými postavami a ohromujícím závěrem.“

– Emily Melton, *Booklist*

JO\$H HAVEN

KAPITÁLNÍ PODFUK

Přeložila Hana Sichingerová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Fake Money, Blue Smoke © 2022 by Josh Haven

Published by Mysterious Press, New York

Translation © Hana Sichingerová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-756-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-755-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-289-9 (print)

Mým prarodičům

1

Matta Kubelskyho překvapilo, když mu zavolala bývalá přítelkyně a nabídla se, že ho vyzvedne z kriminálu. Volala týden před jeho propuštěním; ve vězení strávil téměř pět let a s přítelkyní nemluvil skoro dvacet.

„Zahlédla jsem tvoje jméno v novinách,“ vysvětlila. „Vím, že tví rodiče jsou po smrti, a napadlo mě, že tě možná nemá kdo vyzvednout. Taky bych ti mohla na chvíli nabídnout gauč na přespání, kdybys potřeboval. No, a taky bych si s tebou chtěla o něčem promluvit.“

Rozešli se na jaře roku 2002 kvůli tomu, že ji podvedl. Přemlouval ji, ať mu odpustí, a tvrdil, že ta druhá pro něho nic neznamená, což byla pravda, a že se to stalo jen jednou, což pravda nebyla. Omlouval to tím, že je nevyzrálý pitomec, což také byla pravda. Chodil do posledního ročníku na střední škole v Decaturu v Georgii a ona studovala v prváku na georgijské technice. Přestěhovala se sem z Nové Anglie a na vysoké se chtěla trochu odvázat. Škoda že se spokojila hned s prvním klukem, kterého potkala. A že když spolu začali chodit, nevěděla, že je ještě na střední. Seznámili se v baru na koleji.

Podváděl on ji, a přitom to nakonec byl on sám, kdo skončil se zlomeným srdcem. Nechal střední školy a vstoupil do

armády. Ve vojsku prožil patnáct let, povýšili ho až na zástupce velitele čety, ale pak ho odsoudili za vraždu neozbrojeného vězně. Dostal pětadvacet let v Leavenworthu. Jeho právník vznesl námitky proti tomu, jak obžaloba nakládala s důkazy, a podal žalobu pro zmatečnost. Soudce to zamítl, ale snížil trest na osm let a vyhověl žádosti o přeřazení do civilní věznice s nižším stupněm ostrahy. Nakonec Matta pustili na podmínku po pěti letech a dvou měsících strávených ve Federálním nápravném zařízení Ray Brook na severním předměstí New Yorku.

Na parkovišti před vězením zahlédl za sklem předního okna Kelly Haggertyovou. Vypadala stejně jako v Georgii: světle hnědé až skoro blond vlasy, ostrý, trochu větší nos, vystouplé lící kosti a cigareta v puse.

Kelly uviděla Matta dřív než on ji; dívala se, jak čeká, až se zavře železná brána za ním a otevře ta před ním, a pak sledovala, jak se rozhlíží po parkovišti a hledá její tmavě zelenou hondu.

Když nastoupil do auta, všimla si, že má na krku vytetovaný hákový kříž. To byla novinka.

„Ahoj Kelly,“ pozdravil a prohodil svou modrou sportovní tašku s osobními věcmi mezerou mezi předními sedadly. „Dík, žes mě vyzvedla.“

„V pohodě. Ráda tě zase vidím.“

„Dáš mi jednu?“ Ukázal na cigaretu, kterou držela mezi zuby (a drtila její filtr).

„Jasně,“ přikývla. „V držáku na pití.“

Matt vytáhl z držáku na nápoje krabičku kamelek a z druhého držáku zapalovač značky Bic.

„Stříbrný?“

„Jsou ultralehký,“ vysvětlila Kelly. „Snažím se přestat.“

„Proč nekouříš elektronický?“ zeptal se, zapálil si a zhluboka potáhl.

„Škodí to životnímu prostředí,“ namítla.

Matt pokrčil rameny. „Než si promluvíme o tom, o čem se mnou chceš mluvit,“ změnil téma, „potřebuju, abys mě někam hodila.“ U výjezdu z parkoviště napjatě sledoval strážní budku a nervózně poklepával prsty. Strážný na ně mávl, ať jedou. Zdálo se, že se potom Matt trochu uvolnil.

„Kam to bude?“ Kelly zastavila u stopky na konci příjezdové cesty k věznici. Právě začínal podzim.

Matt vytáhl z náprsní kapsy papírek. Měl na sobě kostkovanou flanelovou košili. Přemýšlela, kde k ní přišel, když se do vězení dostal rovnou z armády. Možná ji měl s sebou v Iráku.

„Sem,“ podržel před ní papírek, aby si mohla pohodlně přečíst adresu.

„Nevím, kde to je,“ řekla. „Najdu si to v telefonu.“

„Myslím, že je to nákupní centrum kousek za křížením sedmdesát trojky a devítky. Tušíš, kde to je?“

„Asi jo,“ připustila Kelly. Byla si celkem jistá, že právě jedou po dálnici číslo 73 a míří na jih k devítce a k dálnici I-87.

„Díky,“ poděkoval a otevřel okýnko. „Mělo by to být blízko.“ Vyfoukl malý obláček kouře a díval se, jak mizí z auta. „Tak o co jde? Proč jsi se mnou chtěla mluvit?“

„Chtěla jsem vědět, jak se ti daří. Tuhle o tobě mluvili ve zprávách, že tě pusť z vězení, a spousta lidí psala, že jsi nevinný a že by tě měli omilostnit, pokud tě nepustí na podmínku.“

„Jo, to se ke mně taky doneslo,“ připustil Matt. „Tady je to. Zastav mi tu.“

Kelly zahrnula na malé parkoviště a zastavila na prázdném místě.

„Zabere to tak dvacet třicet minut.“

Matt vystoupil a Kelly se dívala, jak vchází do tetovacího salonu. Dokouřila cigaretu, pak přešla přes ulici do fast-foodu a koupila kávu a dva hamburgery. Burgery zabalené ve fólii položila na kapotu auta na slunce, aby vydržely teplé, pak se vrátila na místo řidiče, napila se kávy a čekala.

Po více než hodině vyšel Matt z tetovacího salonu a zamířil zpět k autu. Hákový kříž na krku měl zakrytý bílou gázou a náplastí. Z dálky to vypadalo jako obrovský puchýř.

Když došel na doslech, stáhla okýnko a ukázala na hamburgery. „Ty jsou pro tebe.“ Popadl je a nastoupil do auta.

„Díky.“

„Vzala jsem ti dva,“ vysvětlila, „protože jim došly hranolky.“

„Došly hranolky?“ Zakroutil hlavou. „To jsou mi věci.“ Do jednoho se zakousl. „Taková dobrota. Je vynikající.“

Kelly přemítala, jestli se má Matta zeptat na ten krk. Několik vteřin ho pozorovala, jak jí, pak usoudila, že na to není vhodná chvíle, otočila klíčkem v zapalování, vjela zpátky na silnici číslo 9 a zamířila na jih.

„Ke mně do Queensu to potrvá asi čtyři hodiny.“ Podívala se na něho. Zíval. „Jestli chceš, můžeš si zdřímnout.“

„Vážím si toho, že mě u sebe necháš přespat,“ prohodil Matt. „Nechceš tu věc probrat teď?“ Pustil se do druhého hamburgeru.

„To počká. Stejně ti chci i něco ukázat.“

Matt znovu pokrčil rameny. „Tak fajn.“ Sklopil si sedadlo. „Tohle je luxus.“

„Chceš pustit nějakou muziku?“ Kelly zavřela okýnka a vjela na dálnici.

„Jo,“ přikývl Matt. „Weezer.“

„Weezery nemám,“ namítla Kelly.

„Tak pusť, co chceš,“ řekl Matt a usnul.

2

„Takže,“ začala Kelly. „Mám pro tebe obchodní nabídku.“

Kelly sjela z dálnice u Best Buy poblíž Albany a koupila Mattovi dvě cédéčka Weezerů, která vyšla, když seděl ve vězení. Byla by je i pustila, ale Matt se probudil až v Queensu. Vlastně se jí to trochu dotklo. Dvacet let ji neviděl, pět let trávil ve vězení obklopený výhradně muži a pět minut po jejich opětovném shledání usnul? Na druhou stranu chápala, že se nejspíš nejméně pět let nikde necítil v bezpečí. Možná i déle. Možná od chvíle, kdy vstoupil do armády. Každopádně jí za cédéčka poděkoval, strčil si je do tašky a řekl, že se potom vrátí do auta a poslechne si je. CD přehrávač, který měl s sebou ve vězení, přestal fungovat už za Obamy. Řekla mu, že si je může poslechnout na jejím notebooku, a zavedla ho – s jeho taškou a s vlastní krabičkou cigaret v rukou – do svého bytu v podkroví.

„Můžu tady kouřit?“ zeptal se ve dveřích, kde čekal, až Kelly nahmatá vypínač. Byla noc a vnitřek bytu osvětloval jen venkovní semafor. Celý prostor se zbarvil lehce do červena a pak do zelena, než Kelly rozsvítila stropní světlo.

„Jen na požárním schodišti, prosím,“ odpověděla. „Tyhle věcičky jsou trochu háklivé.“

Kellyina vybava na Matta nezapůsobila. Na třech skládacích jídelních stolech uspořádaných do účka měla půl tuctu hranatých černých zařízení a nějaké umělecky vyhlížející předměty. Ve středu účka stál stůl s počítačem a dvěma monitory, obložený hromadami složek. Postel, kuchyňská linka, sedačka a dveře do koupelny byly úplně vzadu na druhé straně místnosti, která měřila asi deset metrů na délku a pět na šířku. Stěny zdobilo pár obrazů, plakáty z muzeí a podobně. Dřevěná podlaha, bílé zdi, na stropě dřevěné panely.

„Co to je? Tiskárny?“ Přejel očima po přístrojích z černého plastu a pak se začal rozhlížet po okně vedoucím na požární schodiště.

„Ano,“ odpověděla Kelly. „A opravdu kvalitní.“ Všimla si, že si pravou rukou bezděčně pohrává s balíčkem kamelek. „Zapnu větrák a můžeš si zapálit, když si stoupneš k oknu. Jen se snaž vyfukovat směrem k Brooklynu, jo?“

„Kterým směrem je Brooklyn?“

„Oknem ven,“ kývla hlavou a přinesla větrák a židli, na kterou ho postavila. Matt si sedl na parapet a zapálil si cigaretu. Zhluboka potáhl, pohodlně se opřel a poškrábal se pod bradou. Výfoukl z okna a zeptal se Kelly, jakou obchodní nabídku má na mysli. Kelly došla ke stolu, klekla si na zem a odemkla jednu ze zásuvek. Vytáhla odtamtud papírovou krabici, ve které se prodávají donuty, a došla k němu.

„Necháš si to pro sebe?“ zeptala se.

„Jo,“ slíbil Matt.

„Doufám, že tě to neurazilo?“

Matt zakroutil hlavou.

Podala mu krabici. „Otevři to. A pozor, ať z toho větrák nic neodfoukne.“

Rty si přidržel cigaretu a zvedl papírové víko. Uvnitř ležely balíčky bankovek stažené gumičkami. Jejich barvy mu nic neříkaly. Žádné dolary ani eura.

„To je Gándhí?“ Vsunul prst mezi svazky a počítal, kolik jich v krabici je.

„Ano,“ přikývla Kelly. „Jsou to rupie. Deset tisíc amerických dolarů v indických rupiích.“

„Kolik je to v rupiích?“

„Asi sedm set padesát tisíc.“ Bankovky měly různou nominální hodnotu: modré stovky, oranžové dvoustovky, pětistovky v barvě jednodolarové bankovky, fialové dvoutisícovky. Trochu se lišily i velikostí.

„Proč pětistovky a dvoutisícovky a žádný tisíce?“

„Tisícovky se už nevyrábějí. Přestali je používat jako legální platidlo. Příliš často se padělávaly.“

Matt zase zavřel krabici a vytáhl si cigaretu z úst. Spálila mu prsty, tak ji vyhodil z okna.

„Tak co si mám nechat pro sebe?“ Podal Kelly krabici zpět.

„Jsem padělatelka.“

Matt si zapálil další cigaretu a nic na to neřekl. Jen se na ni díval.

„Pamatuješ se, že jsem studovala informatiku na georgijské technice? Zvládla jsem to jen do třetáku a pak mě to přestalo bavit. Nakonec jsem se specializovala na výtvarné umění.“

Čekala, že si Matt začne utahovat z toho, že vystudovala výtvarku na špičkové technice, ale nic neříkal, tak pokračovala.

„Chtěla jsem se stát muzejní kurátorkou, ale nemohla jsem najít práci. V tomhle oboru je těžké se prosadit.“

„Jo, to věřím,“ přikývl Matt, odklepl do proudu vzduchu vycházejícího z větráku trochu popela a díval se, jak odlétá směrem k Brooklynu.

„Tak jsem se chvíli potloukala po světě, dělala jsem nějakou kancelářskou práci, učila jsem výtvarku a přírodopis na církevní škole v Crown Heights. Pokusila jsem se vrátit

k informatice a začít zase kódovat a tak. A tehdy jsem dostala tenhle nápad...”

„Proč rupie?“ nadhodil Matt. „A nemohl bych si dát trochu vody?“

„Jistě.“ Kelly došla ke kuchyňské lince. „Mám tu i nějaké místní pivo, kdybys chtěl, nebo dietní kolu.“

„Nemáš mlíko?“

„Mám,“ odpověděla Kelly a vyndala ze skříňky sklenici.

„Dám si mlíko.“

„Vybrala jsem si rupie,“ pokračovala, zatímco vytahovala z ledničky litrový karton, „ze čtyř důvodů. Za prvé proto, že dolary jsou out – v New Yorku příliš mnoho lidí kontroluje, jestli nejsou padělané. Za druhé, rupie mají slabé ochranné prvky, je to měna třetího světa. Za třetí, je to nejoblíbenější měna třetího světa, s výjimkou mexických pesos, jenže ty v New Yorku nikdo nepoužívá.“

„Mexiko přece není země třetího světa?“

„To je jedno,“ odbyla ho Kelly. „O to tady nejde.“

„A Indie je?“

„Indie je zemí třetího světa s velkým Z. Sami si vymysleli tohle označení, aby dali najevo, že jsou součástí třetího světa a nepodléhají vlivu Sovětského svazu ani Západu. V dobách studené války.“

„Myslel jsem, že to znamená, že jsou chudý,“ přiznal Matt a odklepl z okna další popel.

„Vlastně jsem to v tom smyslu asi i použila. Více méně. Čtvrtý důvod je, že do New Yorku jezdí hodně indických turistů, takže směnárníci jsou na rupie zvyklí. A přitom s nimi nejsou ve styku tak často jako s eury, librami, jeny nebo renminbi.“

„Co je renminbi?“

„Čínská měna.“

„Myslel jsem, že používají jüany.“

„Říká se jim jüany, ale tohle je oficiální název jejich měny. Renminbi. Znamená to ‚lidová měna‘.“

„Mám pocit, že se během té doby, co jsem byl ve vězení, spousta věcí změnila.“

Kelly přepadly rozpaky. Snažila se to zakrýt tím, že sáhla do Mattovy náprsní kapsy a vytáhla si z krabičky cigaretu.

„Každopádně já jsem začínala s dolary. A měla jsem je skoro perfektní. Tiskla jsem dvacký na vybělený jednodolarovky, takže na omak byly v pořádku, ale už za pár týdnů nějaký chlápek ve vinotéce nasvítí jednu z bankovek UV světlem, aby zkontroloval bezpečnostní proužek, a jednodolarovky bezpečnostní proužky nemají. Viděla jsem, že na to přišel, i když nic neříkal, tak jsem zdrhla. Jezdila jsem metrem po městě, abych se ujistila, že mě nikdo nesleduje. Byla jsem trochu paranoidní. No, tak jako tak, vyměnit falešný dolar za skutečný trvalo věčnost. Proto jsem přišla s rupiema. Na letišti JFK vyměním sto tisíc falešných rupií za čtrnáct set skutečných dolarů a nikdo ani nemrkne. Pak přejezu na LaGuardii a udělám totéž. Nebo zajedu na Time Square nebo do Newarku. Ve městě a v New Jersey mám zmapovaných asi padesát míst, kde se dají směňovat. Nosím čepice a sluneční brýle a každou chvíli měním barvu vlasů a styl oblečení pro případ, že by mě natočili, ale zatím jsem neměla problém. Jen si dávám pozor, abych nechodila na stejné místo příliš často.“

„Tohle je tvoje přirozená barva vlasů, ne?“

„Jo, no, už jsem to dlouho nedělala. Teď pracuju na něčem větším. A tebe jsem chtěla poprosit, jestli bys mi s tím nepomohl.“

Matt vyhodil další nedopalek z okna.

„Fajn,“ řekl. „Popros.“

„Nechceš se se mnou nejdřív vyspat? Předpokládám, že jsi to asi dlouho nedělal.“

Matt si otřel mléčný knír. „Chci,“ řekl. „Když se nabízíš.“

„Nechytil jsi ve vězení něco?“

Matt zavrtěl hlavou.

„Tak jako tak mám kondomy,“ uzavřela to Kelly.

3

Když skončili, Matt se skulil z Kelly a začal šátrat rukou po podlaze.

„Co hledáš?“

„Košili,“ odpověděl a vytáhl ji zpod postele.

„Nemusíš se oblíkat,“ podotkla Kelly.

„Ani nechci,“ vysvětlil Matt. „Chci cigaretu.“

„Počkej, přinesu větrák.“ Přelezla přes Matta a on otevřel okno vedle postele.

„Tak co je to za laskavost?“ zeptal se, když se malý šedý plastový větrák roztočil.

„Věděl jsi, že všechny ventilátory v Jižní Koreji mají časovač vypnutí?“ Kelly se posadila do tureckého sedu na postel u Mattových nohou. „Většina Korejců totiž věří, že když se nad tebou celou noc točí větrák, může tě to zabít. Říká se tomu ‚větráková smrt‘. Vláda ohledně toho vydává zdravotní varování a tak. Někteří Korejci ani nepoužívají klimatizaci v autě.“

„Ne, to jsem nevěděl.“ Zapálil si ultralehkou kamelku. „Chceš taky?“

„Jo,“ přikývla. Podal jí tu, kterou právě zapálil, a zapálil si další. Dlouze potáhla a on sledoval, jak se posunuje blíž k oknu, aby ten modrý kouř vyfoukla ven z bytu. Vypadala

dobře, zrovna tak, jak si ji pamatoval, i když jí teď bylo přesně dvakrát tolik, než když ji viděl nahou naposledy. Prsa jí možná trochu povadla a mezi rameny a lokty měla náznak povolené kůže, ale to bylo všechno. Byla v kondici stejně jako na vysoké. Vždycky si myslel, že vypadá jako hlavní hrdinka z filmu o holčičím fotbalu. Říkal si, kolik času asi musí trávit v posilovně, aby vypadala takhle. Ale možná jí stačilo jen chodit od směnárny ke směnárně.

„Co je to za laskavost?“

„No, jsou to vlastně dvě laskavosti. Jedna velká a jedna ještě větší.“

„Fajn.“ Čekal, až bude pokračovat. „Mám si tipnout, co to je?“

„Ne,“ trochu nervózně se usmála. „Mluvíš arabsky? Ve zprávách říkali, že jsi dělal spojku s místními. V Iráku.“

„Jo,“ připustil Matt. „Mluvím arabsky.“

„Potřebuju zaletět do Kataru,“ pokračovala Kelly. „A byla bych ráda, kdybys letěl se mnou.“

„Proč?“

„Mám tam důležitý obchod a neumím jazyk. Navíc si myslím, že je to tam pro samotnou ženskou těžký, a tak trochu jsem doufala, že bys mi mohl dělat něco jako bodyguarda. Ten obchod není tak úplně legální a nedělám ho se zrovna milýma lidma. Nerada bych skončila jako dcera Liama Neesona, chápeš?“

Matt nahodil prázdný výraz. Asi nechápal.

„To byl film, ale možná ho dávali, když jsi byl ve vězení? Chlápek unesl dceru Liama Neesona a snažil se ji prodat jako sexuální otrokyni nějakému šejkovi nebo někomu takovému.“

„Natočili to, když jsem byl v Iráku.“

Kelly přikývla. „No jasně, pravda. Který rok to bylo, jsem si nezapamatovala.“

Matt se poškrábal na krku a pak na gáze, kterou měl přelepený hákový kříž. Kelly překvapilo, že se neodlepila, když spolu řádili. Vlastně na ni úplně zapomněla. Co pod ní měl teď? Doufala, že ho vězení nepokřivilo. Nebo válka, posttraumatická stresová porucha nebo cokoliv jiného. Býval vždycky trochu unáhlený a vzpurný. Tak vážného a tichého jako teď si ho nepamatovala.

„To je ta velká laskavost, nebo ta větší?“ Všiml si, že se mu dívá na krk. Zvedla oči, uvědomila si, že si toho všiml, a zrudla.

„Hm, to je ta velká laskavost. Ta větší... Předpokládám, že jsi ve vězení získal nějaké kontakty, a předem se omlouvám, jestli to bude znít pitomě, ale chtěla bych, abys pro mě najal ozbrojený lupiče.“

„Ozbrojený lupiče?“

„Ano.“

Chvilí na ni zíral. Pak si jedním trhnutím odlepil gázový obvaz a zmačkal ho.

„Kde máš koš na odpadky?“ Ukázala na stoly sestavené do účka. Tam, kde býval hákový kříž, měl teď černý čtverec. Trochu krvácel jako všechna čerstvá tetování.

„Mám v koupelně nějakou dezinfekci, jestli chceš.“

„Díky.“ Vyhodil obvaz do koše a přešel ke dřezu, aby si umyl krk a ruce. „Ve vězení jsem byl v gangu. Tam se tomu nedá vyhnout.“

„Víš, že se tetování dá odstranit.“

„Vím,“ přikývl Matt, „ale trvá to věčnost a já jsem nechtěl čekat. Nechám si to udělat, až budu mít čas.“

„Rozumím.“ Kelly doufala, že to neznělo urážlivě. Měla za to, že je neslušné tvrdit druhým lidem, že chápe, čím si prošli, když to zjevně nechápala.

„Ve vězení jsem byl v gangu Čtrnáct osmdesát osm.“

„Proč rok čtrnáct set osmdesát osm?“

„To není rok. Čtrnáctka znamená ‚čtrnáct slov‘. To je moto neonacistů. ‚Musíme zajistit existenci našeho lidu a budoucnost bílým dětem.‘ Osmdesát osm jako ‚Heil Hitler‘. H je osmý písmeno abecedy.“

„Eh, no, chytlavý.“

„Tam musíš patřit do nějaký skupiny a tahle byla jediná, do který jsem pasoval. Za Itala se očividně vydávat nemůžu.“

„Já to nijak nekritizuju.“

„Nechci, aby sis myslela, že jsem nácek. Někdy se člověk prostě jen snaží zapadnout, chápeš?“

Kelly přikývla. Chvilku měla strach, že se rozpláče. Matt odešel do koupelny a otevřel dvířka lékárničky.

„Neosporin,“ zavolala na něho. „Na spodní poličce.“

„Díky.“

O minutu nebo dvě později vyšel z koupelny a černý čtverec měl pokrytý tenkou bílou vrstvou dezinfekce.

„Každopádně,“ pronesl, „ano, znám nějaký ozbrojený zločinec. Na co je potřebuješ?“